

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ

(Απ' τὸ σμητωματάρει ἐνὸς παλαιοῦ στρατιώτη)

Τὸ σωπητήριο εἶχε σημάει ἀπὸ ἄρα.
Οἱ ἄνδρες, κουρασμένοι ἀπὸ τῆς ἡμέρας

—Τώρα, βρωμθλίκο, θά σοῦ βεῖω
ἐγὼ ἐσένα !..

—Καὶ τὸ Ψαλτήρι ; Τὸ ξέρεις τὸ Ψαλτήρι ;
—Καὶ τὸ Ψαλτήρι ξέρω, καὶ τὸν Ἀπόστολο ξέρω,
καὶ ὅλα τὰ θρησκευτικὰ βιβλία τὰ ξέρω !.. Ἀρῆστε με
νὰ σὰς κηρύξω, καὶ θά δῆτε.. Ἀρῆστε με, σὰς παρα-
καλῶ, μορὲ παιδιὰ !..

τὰ γυνίνασια, κατακλιθῆκαν
γιὰ νὰ ἠσυχάσουν. Πολλοὶ εἶ-
χαν σκεπασθῆ με τὶς ποτικώ-
χρωμες κουβέρτες τους, κ' ἄ-
ψιχαν νὰ ἐπὸν παίρουν...
—Βρὲ παιδιὰ, θά κομηθῆτε
χωρὶς ν' ἀκούσετε τὸ θεῖο λό-
γο ;...
—Τί λές, βρὲ ἀδερφέ, γιὰ
τιμαριές εἴμαστε ;...
—Καὶ τὴν τιμαρία ποὶ θά
ἐρθῆ ἄνωθεν, τὴ μεγάλη καὶ
τὴ φοβερή, δὲν τὴν συλλογι-
ζεστε ;...
Ὁ εὐτοῦς οὐμίλων, ἦτανε
τῆς δημορίας μας ὁ θεολόγος,
ἕνας θρησκόληπτος νέος, προ-
τεστάντης, τρυφίζοντας δια-
κῶς μ' ἕνα Εὐαγγέλιο τῆς ε' Ε'-
ταιρείας καὶ ἐκκλησιῶν τους
συναδέλφους του γὰ τὸ ἐπι-
τρέψουν νὰ κηρύξῃ τὸ λόγο
τοῦ Θεοῦ.
Ἐβλεῖνον τὸν περὶαζαν :
—Ἄντε ρε, δὲν ξέρεις νὰ
διαβάξῃς !..
—Πῶς ! Ἐγὼ δὲν ξέρω ;
Ἐγὼ, ποῦ ξέρω ἀπ' ἔξω καὶ
νερὰκι ὀλόκληρο τὸ Εὐαγγέλιο!

χει !.. Ἡ τρομερὰ στιγμή τῆς κρίσεως ἐγγίζει!.. Ξέρετε τί θά γίνῃ
τότε ;...
—Θά ἐρθῆ ὁ ἐπιλοχίας !
—Ὅχι. Θά ἐρθῆ ὁ Παρά-
κλητός !.. Ξέρετε ποῦς εἶνε ὁ
Παράκλητος ;
—Κανένας νέος.. λοχαγὸς μὲ
νέα λοχαγία !.. εἶταν ὁ ἄλλο.
—Ὅχι. Θά εἶνε ὁ Κριτής !..
—Ὅλα ἀνοίξαμε τὸ σῖμα !..
—Χαάαάα !.. Ὁ Ἐρτής !..
—Ναί!.. Οἱ τάρφοι τότε θὲ ν'
ἀνοχητοῦν καὶ οἱ κεκοιμημένοι θά
ἐγεγρθοῦν καὶ θά πεταχτοῦν ἔξω
μὲ ὀρηὶ καὶ θά θνευθνοῦν!..
Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ,
καὶ τὸ θάμα ἐγενε.. Ὁ κεκοι-
μημένοι ἠγέρθησαν καὶ τριάν-
τα μαζηλάρια καὶ διατάσεις κου-
βέρτες, τυλιγμένες κουβάρια, πε-
τάχτηκαν μ' ὀρηὶ, σὰν σκερα
ἢ λευκα φαντάσματα, ἀπὸ διά-
φορα τοῦ θαλάμου μέρη καὶ θά-
ψανε κυριολεκτικῶς τὸ φτωχὸ
τὸ θεολόγο καὶ τὴν ἔδρα του.
—Ἡ Δευτέρα Παρουσία θά-
να !..
—Εἶνε ὁ κακὸς σας ὁ και-
ρός !..
Ὁ θάλαμος, ἐπὶ ἀρχετὴ ὥρα, δὲν παρουσίαζε ἄλλη ὄψη, παρὰ τρικν-
μῖαν κουβερτών, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπέκειον σὰν ἀφρός τὰ μαζηλάρια.
Ὁ θεολόγος ἐτάρα κυριολεκτικῶς, ἀλλ' ἐτάρα καὶ ἡ
κωθαρχία. Τὸ σωπητήριο ἦτανε σωστὴ σάλλιγγα Ἀρ-
χαγγέλου, ἐγεγρούσα κ' ἐκοιμημένοι οὐ !..
Ἐνα ἄλλος μαζηλάρη, ἔργον Σατανά, χροῖστος τὸ φα-
νάρη ποῦ ἦτανε στὸν τοίχο, τὸ γρομμισο, ἔβλασε ἡ λά-
μπα του καὶ ἀναψε τὸ πετρέλαιο ὁ του, ποῦ χύθηκε στὸ
πάτωμα.
—Τὸ πῶρ τὸ ἐξώτερον, παιδιὰ !..
Ἀλλὰ αἱ παρ' ἀφρόνισμα καὶ γνωστικοὶ σφίχτηκαν μὲ
τὶς κουβέρτες καὶ τὸ σήσανε.

ἦταν ἕνας θρησκόληπτος νέος, προτε-
στάντης..

—Ἐγὼ Ἰσὺς νὰ εἶμαι ὁ Κλητός !..

Κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν, οἱ διανικτεροῦντες στὸ θάλα-
μο τοῦ τὸ ἐπέτρον. Θάμα, βεβῶως, καὶ θεῖα φάι-
σις ἦτανε αὐτὸ, ἄνωθεν κατελθούσα. Φανατισμένος, ἀ-
κράντος, χεμαροφῶδης, παρασυμφεῖς ἀπὸ τὸ λόγο του,
ὁ θεολόγος, ἔλεγε, ἔλεγε, κ' ἔλεγε... Μίλησε περὶ τῆς
ἔναρξου καὶ ἐνανθρωπίσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,
εἶπε γὰ τὸ βίον καὶ τὴ σταύρωσι τοῦ Θεανθρώπου, κα-
τηγόρησε τὶς σημερινὲς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων καὶ
τὶς ποιηρίες τῶν θνητῶν, εἶπε γιὰ τοῦτο καὶ γιὰ κείνο,
καὶ στὸ τέλος εἶπε καὶ γιὰ τὸ σωτήρι, ποῦ ἀγῶνος πα-
ληοβοδο...γιὰ μοσχαράκι, καὶ τὸ λογάριξο μὲ τιμὲς
ἀνὴν τοῦ γάλακτος ! Εἶπε γιὰ τὸν ἐπιλοχία, ποῦ κα-
τωροτοῖσε τὶς δεκαμῆρες τῶν ἀνδρῶν καὶ γὰ τὸ λο-
χαγὸ, ποῦ ἐστειλε τοῦ λόβου τοῦς στρατιώτες, κἀθε ἕ-
ναν μὲ τὴν εἰδικότητά του, γιὰ νὰ τὸν κἀνουν τοῦ σπι-
τιοῦ του ἢ τοῦ περὶλοῦ τοῦ τὶς δουλειές...
—Πρόσεξε μὴ σὲ στείλῃ κ' ἐσένα καμιά μῆρα νὰ
τοῦ κἀνῃ...ἀγαπᾶσθ ! τοῦ εἶπε ὁ Πατριόκολος, ἕνας
στρατιώτης ἀπὸ τὶς Κικιλιάδες, ὁ ὁποῖος στελεῖνταν τι-
τικὰ καὶ ἔσπριξε τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπιτί !..

—Πατριόκολε !.. Πατριόκολε !.. εἶπε σὰν δραματιζόμενος ὁ προτε-
στάντης θεολόγος, πρόφτασε νὰ λεικάνῃς, ν' ἀσπίρῃς καὶ τὴ δική σου
τὴν ψυχὴ, γιαιτὶ τὸ
τέλος σου ἐγγὺς ἐ-
στίν...
—Μὲ τί, τοῦ εἶπε ὁ
Πατριόκολος, νὰ τὴν
ἀσπίρῃς ; Μὲ...ἀσπέ-
στη !..
—Ὅχι, ἀλλὰ μὲ τὴ
συντριβὴ καὶ τὴ μετέ-
νοα !..
—Μετάνοιες νὰ σοῦ
κἀνω δσες θέλεις, δέ-
αστα !.. Ὅσο γιὰ τὴ
συντριβὴ, μὴ τὰ
ρατὰς... Προχτές ἔ-
σπασα τῆς κινὰ λο-
χαγίας δυὸ βάρια κ'
ἕνα τῆμα, καθὼς ἔ-
σπασα !..
—Πατριόκολε, συνέλ-
θε!.. Σύνελθε, Πατρι-
όκολε !.. Μετάνοια
στὸν Ἄδῃ δὲν ὑπό-

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ, καὶ τριάντα μαζηλάρια
καὶ κουβέρτες πεταχτηκαν !..

Σκοτιάδι βαρὺ καὶ βαθὺ ἔπεσε μέσα στὸ θάλαμο, ποῦ
δὲν ἔβλεπε κανεὶς οὔτε τὸ δάχτυλό του...
Τότε ἀνεβῆ καὶ ὁ θεολόγος ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ
τὰ μαζηλάρια. Καθὼς ἄλλος ἔβγαλε ἀπὸ τὸν μάλινο
καὶ μαλκό τοῦ τάρφο καὶ ἄνοιξε τὴν κωθαρχίαν :
—Τὸ πῶρ τὸ ἐξώτερον, παιδιὰ !.. φώναξε μὲ βρα-
χνὴ φωνή, βαρεῖα καὶ ἐπιτηρητικὴ, ποῦ φανόταν σὰν
νὰ ἔβγαλε ἀπὸ ἕναν ἄλλο κόσμο, καὶ μὰς τρομαξε γιὰ
μὰ στιγμή, ἄξαφνα, καθὼς ἀκούστηρε :
—Τὸ πῶρ, κωλαμένο, τὸ ἐξώτερον καὶ τὸ σκότος, ἡ
κακία τῶν ψυχῶν σας τὸ ἔσπριξε.. Τρέμειτε βίως, ἀ-
μαρταλοὶ, καὶ ἔρχεται ὁ Παράκλητός !..
Δὲν ἦταν ἄλλος ὁ Παράκλητός, ποῦ ἦθε, ἀλλὰ ὁ...ε-
πιλοχίας, ὁ ἀνεπαθῆμος...
—Βρὲ, ζωντόβολα, βρὲ, βρὲ τί πάθατε ἐδομῆσα, φώναξε, καὶ κλω-
τοβολοῖστε σὰν τὰ παλῆαλογα στὸ σταῖλο !.. Τί σκοτιάδι εἶνε βρὲ
αὐτὸ !..
—Σκότος ἁμαρτίας, εἶπε ὁ θεόπνευστος σινάδελφος.
—Ποῦ εἶνε, βρὲ χαμένο.
τὸ φανάρη ;... Τί τὸ κἀ-
νατε ;...
Τότε, μέσα στὸ σκοτιάδι,
σφάσθηκε ὁ Πατριόκολος,
μὲ τὴ γυναικεία του φωνή,
καὶ εἶπε :
—Κῆρος ἐπιλοχία, ὁ θεο-
λόγος...τόσπασε !..
—Πῶς ! Πῶς ! Πῶς !
εἶπε, ἀνεπαθῆμος, ὁ ἐπιλο-
χίας. Ποιᾶ..γυναικία εἶνε
αὐτὴ ποῦ φώναξε ;... Βρὲ
καὶ γυναικὲς φέρατε θωμέ-
σα !.. Μωρὲ στρατὸς εἶνε
αὐτὸς ἢ κατῆ-σαντάν ;...
—Καὶ γυναικὲς καὶ πᾶν
δέλημα τοῦ Σατανά, θά εἴ-
ρετε ἐδοῦ μέσα ! εἶπε ὁ θεο-
λόγος, μέσα στὸ σκοτιάδι.
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ.165)

Ὁ Πατριόκολος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τὶς
Κικιλιάδες, ποῦ στελεῖνταν τιτικὰ καὶ ἔ-
σπριξε τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπιτί!..

ΠΩΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥΣ ΟΙ "ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ,,

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 121)

τους προκαλεί αυτό το τρομαχτικό κάψιμο. Το παραδοξο είναι, ότι τρία χρόνια κατά σειρά, ο ίδιος φίλος της έχει την ετύχια να είναι ο συνοδός της. Αύτος ο σκληρός άνθρωπος, είναι ο Λούις Φέλτον, ένας από τους καλύτερους πυγμαίους της 'Αμερικής. Το δέρμα του άντεχει στο κάψιμο. 'Αλλά κι' αν ποιοσόε, έχει τόσο δυνατή θέληση, ώστε πάσι μπορούσε να κερδίση τόν παράξενο άγώνα. Μετα λοιπόν απ' αυτή τη δοκιμασία, που προκαλεί ξεχωριστή ευχαρίστηση στη Μαίη Γουέστ, όλη η συντροφιά γυρίζει στα εθθμα κέντρα του Χόλλυγουντ, τὰ κάνει θάλασσα κ' ή 'μοιραία' γυναίκα αυτή τη θραυτά πληρώνει εκείνη τόν λογαριασμό. Τα ξεημερώματα, συνοδευμένη μόνο από τόν συνοδό της, τόν Φέλτον, γυρίζει στη Ελλάδα της για να ήσυχασή, ενώ οι άλλοι φροντίζουν να παρηγορηθούν με μία ήμερη περιπέτεια. Τα γενέθλια της Μηη Γουέστ αποτελούν πάντα σκάνδαλο για τούς φιλήσυχους ανθρώπους του Χόλλυγουντ. "Όσο για τὰ δώρα που λαμβάνει εκείνη τη μέρα ο 'μοιραίος' αστέρας, αυτά είναι πολύ πρωτότυπα. Στην εφετηρή γιορτή τών γενεθλίων της, που έγινε στις 14 'Οκτωβρίου, οι διάφοροι θαυμαστές της έστειλαν ένα πλήθος δώρων, μεταξύ τών οποίων ένα όλοχρυσο ένχειριδίο, μία καρδιά θαλασσωμένη κι' ένα προσευχάριο! Τα δυο τελευταία της τα έστειλαν οι κληρονόμοι του Τζέιμς Χάρισσον, έκτελώντας έτσι έναν αυστηρό όρο της διαθήκης του. Αύτος ο 'Αρειοκνώδης' πρό ενός χρόνου' είναι επισκεφθή τόν Χόλλυγουντ κ' είχε γυριστή στη Μαίη Γουέστ. 'Η ώμορφα της κ' ή γρηθεία της τού έκαναν τόση έντύπωση, ώστε δέν μπόρεσε ούτε στιγμή να την ξελάσπη. 'Η δουλειές του όμως δέν ανάγκασαν να γυρση στη Νέα 'Υόρκη, μά μάχοι την ώρα τού θανάτου του, διαρκώς μιλούσε για τή 'μοιραία βεντέττα'. Κι' αυτό τόν έκανε τέλος ν' αποφασίση να τής στείλη σ' ένα άρτυρο δοχείο την καρδιά του με τήν ακόλουθη αφιέρωση: «Στη Μαίη Γουέστ, τή μόνη γυναίκα που άγαπήσασα πραγματικά στη ζωή μου. Τζέιμς Χάρισσον». "Όσο για τόν προσευχάριο, της τού έστειλε για να προσευχηθή καιμιά φορά για τήν ψυχή του. Κ' ή Μαίη Γουέστ συγκινηθηκε τόσο πολύ απ' αυτήν τήν άφοσίαν τού παράξενου θαυμαστού της, ώστε τόν ίδιο κιάλας θράυο, μόλις γύρισε στο σπίτι της κλειστήκε στο διαμέρισμά της και προσευχηθηκε γι' αυτόν. 'Αλήθεια, ή 'βεντέττες' της όθνησε είναι καιμιά φορά τόσο παράξενες!

"Όλες ώστόσο ή 'βεντέττες' δέν νιοτάζουν τήν επέτειο τών γενεθλίων τους μ' έξωφρονισμό. Πολλές δίνουν μια μεγαλόπρεπη έσοπεία στη Ελλάδα τους, όπως ή "Ελεν Χάις, ή Τζέαν Κρόουφορντ, ή Νόρμα Σήρεν κ' ή Μάολεν Νήπτριχ. 'Αλλες πάλι αυτή τή νύχτα τήν περνούν μόνες, όπως ή Τζούν Βλάσκο, ή 'Ανίτα Παίητς, ή Ντόροθυ Τζόρνταν κ' ή Μόνταλεν Κάσολ. διακεδάζοντας με τόν να διαβάσουν κάτ' ένυπνρία νυράματα τών θαυμαστών τους. Τό ίδιο κ' ή Γκρέτα Γκόδομπο. 'Αρκείται στή συντροφιά οικιών συμπρωταίων της με τούς οποίους περνεί ήσυχα τόν θράυο της, μιλώντας για τή μακρινή πατρίδα της και για τὰ πρώτα θήματα της στών κυνηματογράφο. Κατά γενικό κανόνα όμως, ή γιορτή τών γενεθλίων τών διαφόρων 'αστέρων' άνασταίνει κυριολεκτικά τόν Χόλλυγουντ και τόν παρουσιάζει πίο εθθμο και πίο γοητευτικό σπόδε ζένους πού εκείνη τη μέρα τόν επισκέπτονται. JEANNE ROUDOT

Η ΠΑΡΞΕΝΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΜΑΡΤΕΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 118)

βάτι και κάλεσε τηλεφωνικά ένα γιατόό. "Όχι, δέν ήθελε να σκοτώση τη Μαρία. Τήν άγαπούσε και θά της συνωροόσε αυτό τόν παρτάπιό της, για χάρι τού παιδιού του. Δέν ήθελε να τ' άσπηη πάλι όρφανό. 'Η γυναικά του όμως είχε νάσει τις αίσθησης της. Κι' ό Μαρτέν, νοιζίζοντας ότι είχε 'πειθεί, γέμισε πάλι τόν περιστροφή του, τόν στήριξε στόν κρόταφό του κι' αυτοκτόνησε.

Μά ή Μαρία, ύστερ' από λίγους μήνες έγινε καλά. Και θέλοντας να κληρονομήση τόν πλούσιο ήμισπο, καθήγγειλε τόν Ρενέ ότι τήν...είνε ασκουαντήσι στόν άνδρα της κι' ότι αυτός ήταν ή αίτια εκείνου τού άγριου δαμάσματος. Κανείς όμως δέν ήπνηνε νά ν' άποκαλώση τήν άλήθεια και να τήν παρώδση. Και θά κέρδιζε τη δικη, αν οι ένοχοι δέν κατορθώναν με τις έξυπνες έρωτήσεις τους να τήν μεπιδέιψουν και να τήν κάνουν να διολογηθή τις σκέψεις της με τόν Ντιέλ. "Ετσι έλασε τη δικη και κατηγορήθηκε επί ασκουαντήσι τού άτυχού νιοιού τού σπύγυου της. "Όσο για τόν μικρό Ρενέ, ό μικρός θοφάνας θά κληρονομήση θέλασα όλη τήν περιουσία τού πατέρα του, μά βίαιες μόνες κι' έρωπος στόν κόσμο. Πολλές εδαίσθητες λοιπόν Παρισίνες τού πρότειναν να τόν υφάθησαν συνηκίσιμες από τόν τραγικό δράμα του. 'Εκείνος όμως άνηθήκε, λέγοντας, ότι άφοδ ό πατέρας του έχει πεθάνει, κανείς άλλος δέν μπορεί να τόν άγαπήσει άληθινά! Και πρώτιστα να κλεισθή τού σπυρό κι' αστήρδ Λύκειο, στο όποιο τόν είχε όδηγήσει πού τού θάμαστος ό τραγικός πατέρας του. ANTPRE SARPANTIE

Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 128)

—Μωρέ γυναίκες στη στρατάνα!.. Πού ακούστηκε αυτό, μωρέ!... εκπαίγασε και πάλιν ό έπιλοχίας, και σταθείς στην πόρτα, πού την γέμισε με τόν χοροτό του άνάστημα, έσπρωξέ να έρθη ή φρουρά.

—Πώ! πώ!... Μαννούλα μου, τί θά γίνω!.. άνεύθυνος με τή γυναικία του φωνή και πάλιν ό Πατριόκομος, έννοισησ τού ύπαξιωματικού τήν παρεξήγησι και θέλοντας να τήν άπεινή...

—Τώρα, βρομοθήλακο, θά σοφ δείξω εγώ εσένα! φώναξε ό έπιλοχίας.

—Μπαμπά μου!... Μπαμπάκα μου!... Μπαμπά μου!... άρχισέ να κλάη προσποητά ό Πατριόκομος.

—Μάκα και σάλινα, παρηγορητόζω, να σέ πιάση, πού θά μου χαλάσης σό τόν σύνταγμα!...

Σάν ήσαν τὰ φανάρα, λαμπραδηγορία όλοζέληη, θά κόμισε κανείς, ό θάλαμος έρευνήθηκε μεχρι...γυλάων και σακαδιών, αλλά γυναίκα δέν βρήθηκε ποτενά...

Τι έγινε;....

Νά πήδησε από τόν παράθυρο, πού ήταν στο έπάνω πάτωμα της 'Ιερατισής Σχολής, έδρα και παραπάνω μετρα από τόν έδαμος, ήτανε άδύνατον!... Πάντως, δέν ήταν βέβαια δυνατόν και να γιάσθησε κάτω από τὰ πόδια τού έπιλοχία! Αυτός από τήν πόρτα δέν τόν κοίτησε...

—Και ύπως ήτανε έδώ! έπόμενε έκείνος.

Κι' άρχισε και νέα έρευνα στο θάλαμο.

Μωρέ τι έγινε; 'Αέρας ήταν και χάζηκες; Κατώς ήταν και διεύθη; Τέλος, γά να επέβηη και ή κάθαρσις και για να γίνον ή καρφίσεις, και για να μην πάη χωμένη και ή νικητορή τού έπιλοχία έρωδος, για να δικαιωθούν τὰ πάντα και να δικαιολογηθή και τού αγαπό τόν χαλάσμο, αναλήψη ή...θεολόγος, ώς σπασός τού φανάρου και 'απειθήσας να άπαιρηση όλοζέληρον τήν 'Ιερατισήν Σχολήν!...

'Εταμώρηθι δέ, όστι δέν ήπνηζ: πρόθεσις, διοικητικώς, σ' άλλων ήμερόν φυλάκιαν.

"Όταν, τού 'Αγίου 'Αθανασίου, πήγαμε να τόν επισκεφθώμεν στο κρατητήριο, πού ήτανε, και γά να τόν ενθουσίωσι και τήν γιορτή του—θανάσιου δέν έγένεαν—και να τού δώσουμε και κάτι δώρα, μάς έπτε με παρόλογο:

—Τι άδικο πού βασιλεύει σέ τούτον τόν κόσμο τόν κακό!... 'Άλλοι σπάζουσι τόν φανάρο και άλλοι μιλούν γυναικά!...

—Μή στενοχωρήσαι, καλέ μου άνθρωπε, τού έπτε ό Πατριόκομος με τή γυναικία τή φωνή του. 'Ετσι πάλι, σί, αήσο, δ' άγάσως!... 'Αλλοίμονο σ' ήμάς, να λές!... 'Εσθ θά είσαι μά μερα ό 'Παράκλητος, ήπαινο στόν Παράδεισο!...

—'Ο Παράκλητος, έπτε έκείνος, παρηγορηθείς. Ποτέ!... 'Ο Παράκλητος, άποκαίριστε, είναι άλλος!... 'Εγώ ήσοσ να ήμαι ό Κλητός!...

Και τόν άρρησε έκει να...κλείνεται!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 145)

σαν από τόν αίμα σας. "Ετρεςά τότε: σάς σήκωσα από έκείνο τόν μέρος και σάς μετέφερα στο σπίτι σας, χωρίς να πώ πού σάς είχα έρθ' σ' αυτή τήν κατάστασι και χωρίς να σερναρώσ' τ' όνομα μου. Κατόπιν έμαθα ότι συμβαθίκατε τόσο τόν Μπάκφορ, ώστε δέν θελήσατε πειά να τόν ξαοαδίτε. Δέν υπορείται να φαντασθήτε τή γαρά μου. "Εφυγα από τόν Ουίλλιαμ και προσάθησα να κερδίσω τίμια τή ζωή μου. 'Η σκέψι σας με θοσθόσε σ' αυτό τόν άγώνα μου. Σας άγαπούσα μ' έναν ήσανικό έρωτα κ' ήμου έντυνης όταν σάς έβλεπα χαρούμενη. 'Ο νόμος σας με τόν λάρδο Σμώλ με λύπησε λιγάκι, μά παρηγορήθηκα με τήν σκέψι, ότι αυτός ό άνθρωπος θά σάς έκανε έντυχιωμένη. 'Από τότε κάθε φορά πού νιορτάζατε τὰ γενεθλία σας, σάς έφεσαν μά άνθοδέσμη κόκκινα τριαντάφυλλα πού ήταν ή αίτια να γίνω ένας καλός έπιστήμων, γάρσι τού μεγάλο έρωτα πού είχα για σάς. Τώρα όμως όλα ένουν τελειώσια πειά!... Και τώρα πού μάθατε τού μοιτικό μου δέν θά σάς έννοήσω πειά. Σας εδαγαστώ για τή συμπάθειά σας και τήν καλωσύνη σας...

Κι' ό μυστηριώδης άγνωστος της λαίδης Σμώλ φίλος πάλι μ' ένγένεια τού γέσι της κι' έφυγε άθόρουθα από τήν κρεββατοκάμαρά της. 'Η 'Αντζελ είχε άπομείνει κατάπληκτη ότ' αυτές τις άποκαλώσεις κι' έκλαψε σιωπηλά, συνηκίμενη από τήν άσοσίαν τού παράξενου φίλου Φαίρου...

"Όταν τέλος τή άλλη μέρα τού πρωί ένυπνησε, θρήκε έκπληκτη κοντά τού προσκέφαλό της ένα υποκέτω κόκκινα τριαντάφυλλα. Τό πίο παράδοξο όμως ήταν ότι όταν ύστερ' από λίγη έοριξε υιά υια τιά στίς έφημερές, διάθπισε μ' άγωνία, ότι τόν περασμένο άπόνευμα, σέ μία κοντοική λεπιδόση τού Λονδίνου, είχε νάσει έν' αυτοκινητιστικό δυστύχημα με δυό ανθρώπινα θήματα. "Εν' άπ' αυτά ήταν κι' ό μίστρο Τζών Φαίρου, ό μυστηριώδης 'άγνωστος' της!... Και τότε κατάλασε με τρώο, ότι τήν είχε έπισκεφθή τόν φάνασμά του για να τήν έέρη όπως πάντα τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα και να τήν διηγηθή τήν ρομαντική ιστορία της ζωής της. Κ' ή λαίδη Σμώλ για δεύτερη φορά έκλαψε πικρά. 'Εγνε καταλάβει ότι άναποσείον τόν Φαίρου, τόν 'άγνωστο' της, ό όποίος όμως ήταν πεθαμμένος. "Εν' ήσπασίενα κεκοδ' ΤΣΑΡΑΥ ΚΑΝΤΕΝ